

[Sundhedsministeren]

fra starten af disse forhandlinger udviste en efter min mening stor ansvarlighed, en stor opmærksomhed omkring dette problem, og det gav også et vældig godt grundlag for at nå frem til en forhandlingsløsning. Og jeg vil gerne her fra talerstolen kvittere for denne ansvarlighed over for medicinindustrien.

Forhandlingerne førte til, at jeg den 7. januar i år kunne indgå en aftale med MEFA og MEDIF om at lægge et loft over lægemiddelpriserne frem til 1. april 1995. Aftalen i sin fulde ordlyd har jeg den 10. januar sendt til Sundhedsudvalget.

Helt konkret indebærer aftalen, at prisen på receptpligtige lægemidler og på tilskudsberettigede lægemidler uden fastkronetilskud ikke inden den 1. april 1995 kan hæves over de priser, der var gældende den 3. januar i år.

I aftalen skelnes der altså mellem den konkurrenceprægede og den mindre konkurrenceprægede del af lægemiddelmarkedet. Da erfaringerne har vist, at priskonkurrencen rent faktisk har fungeret for lægemidler med fastkronetilskud siden ordningens indførelse, er disse præparater i første omgang holdt uden for loftet. Viser det sig imidlertid, at priserne på lægemidler med fastkronetilskud generelt hæves, udvides prisloftet til også at gælde disse præparater; det er vi enige om er en del af aftalen.

Håndkøbslægemidler uden tilskud er holdt uden for ordningen, og det skyldes også, at konkurrencen på disse lægemidler formodes at kunne holde priserne nede. Aftaleparterne vil imidlertid følge priserne nøje, når det drejer sig om håndkøbslægemidler, for at vurdere, om der er behov for at inddrage også dette sortiment under prisloftet. Der er også enighed om, at parterne i januar 1995 skal drøfte, om der er behov for at indgå en ny aftale, som dækker tiden efter 1. april 1995.

Med den aftale, jeg har indgået med medicinindustrien, vil der være skabt ro om lægemiddelpriserne her i landet i aftaleperioden, og det vil sige, at patienternes og det offentliges medicinudgifter ikke vil blive forøget som følge af prisstigninger i aftaleperioden.

Efter min bedste vurdering kan denne aftale fuldt og helt træde i stedet for det fremsatte beslutningsforslag. Jeg håber, at forslagsstillerne kan tilslutte sig denne opfattelse, og jeg går ud fra, at forslagsstillerne også er enige i, at kan vi indgå aftaler, opnå noget på frivilligt

grundlag, er det at foretrække frem for en egentlig statslig regulering.

Med disse bemærkninger skal jeg formelt slutte med at sige, at regeringen ikke kan støtte beslutningsforslaget.

Martin Glerup (S):

De danske medicinpriser er ofte og ikke uden grund blevet beskyldt for at ligge for højt i forhold til de udenlandske. Det er på den baggrund, at SF har fremsat det foreliggende forslag om prisstigningskontrol på medicin.

I Socialdemokratiet ser vi forslaget som en sidste udvej. Det er ikke rimeligt, at få medicinalvirksomheder uden konkurrence kan tjene stadig flere penge på folks sygdom og deres angst. Men vi er heller ikke begejstret for at indføre direkte kontrol med priserne. I visse tilfælde kan det være nødvendigt, men vi foretrækker absolut frivillige reguleringer, som sundhedsministeren også nævnte.

Med den aftale, der netop er indgået med medicinproducenterne, mener vi i Socialdemokratiet at spørgsmålet er blevet løst på en tilfredsstillende og god måde. Når aftalen udløber pr. 1. april 1995, kan der være behov for reguleringer, men vi må selvfølgelig sikre, at priserne ikke på det tidspunkt tager et kæmpehop. Men også det tror jeg sker bedst gennem forhandlinger og frivillige aftaler.

Vi finder altså ikke på baggrund af de frivillige aftaler, som sundhedsministeren netop har indgået med medicinalindustrien, at SF's forslag er nødvendigt på nuværende tidspunkt.

Karen Højte Jensen (KF):

Jeg er egentlig lidt overrasket over, at SF ikke har taget sit forslag tilbage. På baggrund af den udvikling, der er sket, mener jeg slet ikke, det er relevant at substansbehandle det forslag, der nu er sat på dagsordenen.

Jeg vil gerne sige, at den konservative folketingsgruppe tager den aftale, som ministeren henviste til, til efterretning. Vi synes, det er udmærket, at man når frem til en aftale, og i en aftale er det jo sådan, at når to parter sidder og forhandler, må man bøje sig mod hinanden for at nå til et kompromis. Men når begge parter er tilfredse med dette kompromis, er det jo udmærket.

Endelig vil jeg dog ikke undlade at gøre en enkelt bemærkning til hr. Martin Glerup, som